

Rozjímanie na pondelok 5. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 5.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Ježiš
spôsobuje revolúciu na
miestach, ktorými prechádza;
objavovať hlbšiu radosť; viera
založená na Božej láske.

PRÍCHOD VÝZNAMNEJ OSOBNOSTI
zvyčajne spôsobí malú revolúciu na
miestach, ktoré navštíví, najmä ak
ide o miesta, ktoré nie sú zvyknuté
zažívať veľké udalosti. V malých
dedinách zvyčajne vládne pokoj
rutiny, opakujúci sa rytmus života

poznačený každodennou všednosťou, keď sa robia stále tie isté veci a stretávajú sa stále tí istí ľudia. Preto bol Ježišov príchod do Genezaretského kraja revolúciou. Len čo Ho „spoznali“ (Mk 6, 54), správa sa šírila od úst k ústam rýchlosťou človeka, ktorý si nechce nechať ujst' životnú príležitosť. Námestia tých dedín sa zaplnili chorými a zvuk nosidiel narážajúcich na zem sa stal v tejto časti Galiley zvukom par excellence.

„Boží Syn nás svojím vtelením pozval na revolúciu jemnosti“[\[1\]](#). A je ľahké si predstaviť, že to bola práve tá jemnosť, ktorú Ježišov pohľad vyžaroval, keď uzdravoval každého chorého; pričom, ako to robil aj za iných podobných okolností, vyvolal v nich skutočnú revolúciu: odpustenie hriechov (porov. Mk 2, 5). Táto revolúcia si však vyžaduje predchádzajúci krok: keď vystúpili z lode, „hneď ho spoznali“, hovorí nám

evanjelium. Kristus môže uzdraviť iba tých, ktorí Ho dokážu rozpoznať. Možno tak, ako to dokázali svätí, môžeme aj my začať tým, že spoznáme Ježiša v tele ľudí okolo nás a budeme sa vedieť nežne pozrieť na ich rany. Vieme, že všetky detaily služby, ktoré prejavujeme naším priateľom alebo rodine, v skutočnosti prejavujeme Ježišovi Kristovi (porov. Mt 25, 40). Svätý Josemaría tvrdil, že „keby sme my kresťania žili skutočne podľa našej viery, vypukla by najväčšia revolúcia všetkých čias“[2].

AK SA NA UDALOSTI pozrieme z diaľky, vidíme Pána obklopeného zmätkom, hlukom, krikom; obrovské zástupy ľudí, ktorí sa k nemu snažia dostať. My však chceme zistiť, čo sa deje bližšie, v Ježišovom srdci. Okrem nehy v jeho pohľade niet pochyb o tom, že radosť, ktorú

prežívali uzdravení ľudia, premohla aj Pána, ktorý sa vedel úprimne radovať z toho, čo bolo pre iných príčinou šťastia. Svätý Pavol vyzýva Rimanov, aby sa radovali s tými, ktorí sa radujú (porov. Rim 12, 15), pretože vie, že to je postoj toho, kto má Kristove city, jeho zmýšľanie (porov. Flp 2, 5).

Vieme však, že Ježiš neprišiel, aby priniesol prchavú radosť z fyzického uzdravenia. O nejaký čas neskôr, na ceste na Kalváriu, „sprava aj zľava vidí Pán davy ľudu kráčať ako stádo bez pastiera. Každého jedného by mohol zavolať po mene, každého, aj nás. Tu sú, (...) ktorých uzdravil z chorôb“[\[3\]](#). Ježiš skutočne vedel, že niektorí v krátkom čase vymazali tento deň z pamäti a zabudli na zázraky, ktoré Mesiáš vykonal v ich životoch.

Obyvatelia Genezaretského kraja, ktorým sa navrátilo zdravie, to určite

urobili preto, lebo verili, že Ježiš môže urobiť zázrak, verili v jeho schopnosť premôcť chorobu. Možno však ich srdcia boli polovičaté, hľadali Pána, len kým im mohol niečo bezprostredne ponúknuť, neobjavili hlbokú radosť zo života s Ježišom. Naopak, „kresťanská radosť pramení z istoty, že Boh je blízko, je so mnou, je s nami: v radosťi i v smútku, v zdraví i v chorobe (...). A táto radosť zostáva aj v skúškach, dokonca aj v utrpení; a nie je na povrchu, ale v hĺbke človeka, ktorý sa zveruje Bohu a dôveruje mu“[4].

POROVNANIE TOHO, čo sa stalo v Genezaretskom kraji, keď sa zástupy hrnuli hľadať uzdravenie, s tým, čo sa stalo na Golgote, keď sa zástupy dožadovali ukrižovania, nám môže pomôcť pomaly a úprimne sa zamyslieť nad tým, čo presne

hľadáme, keď hľadáme Ježiša. Svätý Ján, ktorý tak dobre vedel, čo bolo v Kristovom srdci, nám dáva kľúč k očisteniu našej viery: „My sme poznali a uverili v lásku, ktorú má Boh k nám“ (1 Jn 4, 16). Na to môžeme niekedy nechtiac zabudnúť v ťažkých chvíľach, keď sa nám zdá, že Pán spí alebo nechce použiť svoju moc.

Veď to je určite jedna z veľkých výziev viery: prijať tajomstvo Božej vôle, keď Pán nepoužíva svoju moc tak, ako sa nám zdá, že by mal. Uveriť v Ježiša, keď sme svedkami zázraku, je ľahké; ťažšie je byť svedkom okolností, v ktorých sa nám mylne zdá, že Boh nezasahuje. Niekedy, bez toho, aby sme si to uvedomovali, sa môžeme správať ako tí, ktorí volali na Kalvárii: „Iných zachraňoval, sám seba nemôže zachrániť. Je kráľom Izraela; nech teraz zostúpi z kríža a uveríme v neho“ (Mt 27, 42).

Tak často vidíme nespravodlivosť, zlé zaobchádzanie a bolesť, ktoré nás môžu prinútiť pochybovať o Božej prítomnosti. Svätý Ján zažil to isté: búrky, prenasledovanie, umučenie Krstiteľa a ostatných jedenástich apoštolov. Ba čo viac: svätý Ján zažil Kalváriu a paradoxne práve to mu umožňuje potvrdiť, že „spoznal a uveril“ v Božiu lásku. Práve to, že Pán neschádza z kríža, nás naučilo, že revolúcia nehy nie je súhrnom krásnych udalostí, ale prítomnosťou lásky, ktorá sa dáva do konečných dôsledkov. „Skúsenosť nehy spočíva v tom, že vidíme, ako Božia moc prechádza práve cez to, čo nás robí najkrehkejšími“[\[5\]](#). Mária, naša matka, je tá, ktorá najlepšie rozumie Božej láske: pomôže nám ju lepšie spoznať a pevnejšie v ňu veriť.

- [1] František, *Evangelii Gaudium*, bod 88.
- [2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 945.
- [3] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, III. zastavenie.
- [4] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 16-XII-2007.
- [5] František, *Audiencia*, 19-I-2022.
-

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
pondelok-5-tyzdna-v-cezrocnom-
obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-pondelok-5-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (28.03.2026)